

 baptist.dk

Nummer 1 | 2012 | 159. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Masser af succes

Det er marts – og koldt. Jeg sidder i toget fra Nykøbing Falster til Nakskov. Jeg tror aldrig, jeg tidligere har været i Nakskov. Det sker også ifølge en hurtig beslutning dagen før. Når jeg nu alligevel skulle til Nykøbing for at mødes med Falster baptistmenighed, så er det da en spildt chance ikke at besøge den lille menighed i Nakskov, som så vidt jeg ved, fortrinsvis består af to mennesker, Elise og Jørgen Jørgensen, der i årevis har holdt liv i kirken og kirkebygningen ved lige.

Jeg havde altså ikke de store forventninger til mødet – måske skulle vi sammen græde over alle de drømme, som ikke var blevet til noget.

Afrikanere - i Nakskov!

I gennem 2012 vil vi følge generalsekretær Lone Møller-Hansen på besøg rundt omkring i menighederne. Hun har skrevet logbog, og den første beretning handler om, hvordan det lykkes at forene forskellige behov i noget, der kan se ud til at få Guds rige til at vokse.

»» Det må kunne lykkes ... ««

Uventet liv

Stor er min overraskelse, da de på mindre end et døgn får tromlet fem mennesker sammen, som alle brænder for det, der sker i den lille, gamle baptistkirke. Frelsens Hær har børne- og familiearbejde i baptistkirken. Det kan ikke forenes med klientellet i deres egne lokaler i Nakskov. Og så er der to pinsefolk, som er begyndt at komme i baptistkirken. Og her samles afrikanere fra hele Lolland til gudstjeneste. Der havde været 30 mennesker til gudstjenesten søndagen før.

I Nakskov vil de gerne have hjælp til at integrere disse afrikanere. Der er bl.a. en familie med 12 børn. De er næsten en menighed i sig selv! Og der er brug for ungdomsarbejde. Om BaptistKirken kan hjælpe med dette? Hvad med Gilbert Rukundo, den afrikanske præst, som de kender, og som de gerne vil have på regelmæssige besøg.

Projekt Gilbert

På vej derfra er jeg helt opløftet. Det må kunne lykkes, tænker jeg. Med alle gode kræfter. Der begynder at tegne sig et billede. Midtjællands menighed har i månederne før luftet, at de gerne vil hjælpe Gilbert, der er i en økonomisk klemme. Han er på starthjælp og skal

bruge næsten alle sine kræfter på at søge arbejde og gå på kurser, så han ikke får tid og overskud til at passe sin menighed. Og i menigheden var der kun én, der havde arbejde, så der var ikke penge til at betale ham løn. »Vi har penge, som vi gerne vil hjælpe Gilberts menighed med, så de kan betale ham løn«, lød en forsigtig melding fra Midtjælland.

Ledelsen i BaptistKirken er med! Vi må prøve at få flere menigheder til at betale ind til et »projekt integrationskonsulent«. I løbet af et par måneder lykkes det at få fem menigheder til at bakke op omkring en ansættelse af Gilbert i løntilskud. Midtjælland, Odense, Tølløse, Kristuskirken i København og Baptistkirken i Ringsted. 1. oktober tiltrådte Gilbert en stilling, hvor han det næste år både skal opbygge sin egen menighed på Amager og være en ressource for andre danske menigheder med afrikanske udfordringer.

En brasiliansk evangelist

Allerede den 10. oktober er Gilbert og jeg på vej til Nakskov sammen. Undervejs sidder vi i toget mellem Nykøbing og Nakskov og snakker, da den eneste an-

den i nærheden, en ung kvinde, rækker os et blad: »Måske er I interesserede i dette?«, siger hun. Det, hun rækker os, er Kristus Kirkens blad – kirken på Nørrebro. Hun hedder Danubia, kommer i den brasilianske menighed dér, bor på Lolland og kender flere afrikanere, som hun vil sætte i forbindelse med Gilbert.

Mødet i Nakskov går godt. Det bliver aftalt, at Gilbert skal komme til Nakskov én gang om måneden, holde gudstjeneste og møder med afrikanerne og andre internationale. Så får vi se, om der udvikler sig en international menighed i Nakskov baptistkirke!

Guds veje er uranselige. Det, vi dømmes for dødt, spirer med nyt liv. Sådan er det – det er jo bibelsk, men vi glemmer det nemt i vores foretagsomhed.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📧] Privat

Indhold

Masser af succes

2 Afrikanere – i Nakskov!

– Lones logbog

5 Når lyset brænder ud

– leder

6 Man skal sætte sit præg

– portræt af Daniel Rugholm

9 Godt nok

– kronik

12 Jeremias

– ledertræning for unge

14 Mens du sov...

– med Kasper Klarskov

17 Et hjerte kan gå itu

– forkyndelse

18 Succesfuld menighed

– drøm eller virkelighed

20 Succes eller saglig?

– kronik

23 To generationer taler ud

– om succes

26 YEGO – ja til fremtiden

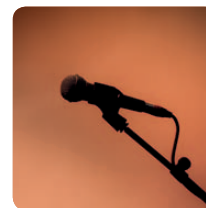
– om BBU's projekt i Rwanda

28 Tabergud

– om Guds svaghed og styrke

31 Hjertesprog

– hvad vil det sige at tro

Forsiden

[📷] Kristian Kiel

31 Døbte og døde

32 Burundi har brug for os

– rapport om samarbejde

34 ... og så mit arbejde

– interview med Mogens Andersen

36 Succes som mor

– klumme

Redaktører

Lasse Åbom, ansvarshavende
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com

Redaktion

Morten Hedelund, tlf. 2818 2679, mortenedelund@hotmail.com
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk
Emilie Munch, tlf. 2217 2309, emilie.munch@hotmail.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2: 23. marts.

Nr. 3: 11. maj. Deadline 12. marts

Nr. 4: 29. juni. Deadline 30. april

Gaver til **baptist.dk**: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Når lyset brænder ud

»Men om natten, når lyset brænder ud, og alt bli'r stille, er du ene, åh så ene« synger Kim Larsen og sætter drømmen om succes i relief.

Masser af succes – det er tidens målestok, når vi vil vurdere vores eget og andres liv. Overalt er fokus rettet på udvikling og succes. Det er ikke godt nok at være til, for det vigtige er at være på vej mod det perfekte.

Liveet er blevet en sportsgren

Det drejer sig om at vinde. Vi har konstant blikket rettet mod udvikling, målsætning og resultater. Det er ikke nok at have arbejde, for det er blot et trin i din karriere. Og karrieren er det vigtigste. Du gør intet uovervejet, for du er en bevidst samfundsborger med politisk korrekte, etiske holdninger.

Du har mange børn – og de er velstimulerede og velopdragne. Familien spiser selvfølgelig økologisk, og alle er slanke, for overvægt er tegnet på manglende selvkontrol. Derfor går du også til fitness og løbetræner flere gange om ugen.

Forventningspresset er højt, for målet er succes. Succes med karrieren og økonomien, ægtefælle og børn, venskaber og engagement, fitness og fritidsliv. Det er ikke nok, at du deltager, for målet er, at du har succes. Masser af succes.

Værdifuld identitet

Det er kirkens opgave at gå i nødsporet på samfundets motorvej og tage hånd om dem, som faldt af i svinget. Vi må tage os af dem, der sidder ensomme, når lyset brænder ud, og den nøgne eksistens er det eneste, der tæller.

De har behov for nærvær og omsorg, der ikke er betinget af succes, men af menneskeværd.

En nærheds-kultur

Livets mening er ikke at stræbe efter succes, men at leve. Opgaven er at flytte menneskers fokus fra succes til tjeneste, fra målsætninger til omsorg, fra drømme til virkelighed. Menigheden må danne modkultur til samfundets fokus på succes – og rette blikket mod livets kvalitet.

[] Hanne Kiel

[] Flickr

» Forventningspresset er højt, for målet er succes. «

Man skal sætte sit præg

-- en beretning fra Borgen

Få steder er så fyldt med ambitioner og hårde succeskrav som den politiske verden. Daniel Rugholm har oplevet det på egen krop som medlem af Folketinget for Konservative. Her fortæller han om, hvad der driver ham som politiker, både når det går op, og når det går ned.

»For mig handler det om, at jeg kan være med til at gøre en forskel med de tanker og værdier, jeg har«. Der er alvor bag ordene, når Daniel Rugholm fortæller. Vi mødes på en kaffebar på Frederiksberg, tæt på den lejlighed han har i København. Selvom han ikke længere sidder i Folketinget gør arbejdet og det politiske engagement, at han stadig har brug for en base uden for hjembyen Hjørring, hvor han bor til dagligt og passer sin plads i byrådet. »Magt er ikke bare noget negativt, men magt er en mulighed for at være med til at gøre noget godt. Jeg har lyst til at præge samfundet med de værdier, der betyder meget for mig. Det er ikke et ideologisk korstog, men en dyb interesse for samfundet og verden.«

Den spæde start

Det var en interesse, der blev vakt i gymnasietiden, hvor Daniel besluttede, at han ville sætte sig ind i de forskellige

partiers politik for at vælge hvilket parti, han skulle være medlem af. »Jeg kunne genkende mig selv og mine værdier hos Konservative, og så blev det der, jeg meldte mig ind. Formanden for den lokale vælgerforening fik øje på det her nye unge medlem. Han inviterede mig med til arrangementer og hentede mig og kørte mig hjem. Det var også ham, der opfordrede mig til at stille op, først til vælgerforeningens bestyrelse og senere til byrådet. Han investerede virkelig i mig, og det er jeg ham meget taknemmelig for i dag.«

Fra Nordjylland til Christiansborg

Første gang Daniel stillede op til byrådet i Hjørring, var han kun to stemmer fra at komme ind. »Det gav mig blod på tanden, og det gik op for mig, at det her faktisk kunne lykkes.« Derefter gik det stærkt. Ved det følgende kommunalvalg slog han hele listen og kom i byrådet med flest konservative stemmer. Siden blev han

også folketingskandidat i Nordjylland, og selvom det ikke lykkedes at komme ind ved det første valg, blev han dog supplementant, og det betød, at da der blev en ledig plads i efteråret 2010, kunne Daniel pludselig kalde sig medlem af Folketinget.

Et hektisk år

»Det var en turbulent periode, jeg sad i Folketinget. Der er så meget nyt, man skal sætte sig ind i, og så var hele året præget af valgkamp. Folk talte ikke om andet.« Daniel havnede også midt i et formandsopgør i partiet og måtte hurtigt lære at navigere i en hektisk medieverden. »Nedturen havde været i gang allerede før, jeg kom ind. Når det går skidt for et parti, opstår der mange fristelser for at træde på andre for egen vindings skyld. Jeg blev testet i forhold til min egen integritet. Man får mange muligheder for at gå bag om ryggen på andre, for journalisterne står hele tiden klar. Jeg valgte, at jeg overhove-

» *Magt er en mulighed for at være med til at gøre noget godt.* «

Man skal sætte sit præg

det ikke ville udtale mig til pressen, og jeg tog heller ikke stilling til, hvem jeg ville støtte. Det var vigtigt for mig at holde mig langt væk fra det, for det er ikke en sund kultur.«

At sætte sit præg

»Der er ingen perfekte partier, så der er både nogen jeg er enig med og uenig med i mit parti. En gang i mellem må man sluge nogle kameler, men det er det hele værd, når man så oplever at få sine ting igen. Man har jo mulighed for at sige sin mening, og være med til at påvirke partiets linje. Det oplevede jeg for eksempel, da vi blev presset på ulandshjælpen, og hvor jeg lykkedes med at argumentere for, at vi skal leve op til vores ansvar. Men jeg har selvfølgelig også prøvet, at det ikke er lykkedes, fordi folk i gruppen har haft en anden holdning.

Fakta | Daniel Rugholm

29 år og bor i Hjørring. Han kommer oprindeligt fra Baptistkirken i Østervrå/Tårs.

Har været medlem af Folketinget for De Konservative siden 2010, men røg ud ved valget i efteråret 2011. Nu er han medlem af byrådet i Hjørring Kommune og arbejder som kommunikationskonsulent. Han er desuden 1. suppleant til Folketinget for de konservative.

» Det at have udrettet noget og være tro over for sig selv er vigtigt for mig. «

Jeg var med til at forhandle boligaftale i forbindelse med finansloven for 2011. Vi skulle gerne have både Dansk Folkeparti og de Radikale med i forliget, så det var en vanskelig balancegang, fordi det også drejede sig om ghettoplan og integrationspolitik. Det var nede i de helt små detaljer og enkelte ord, vi forhandlede om. Jeg var selvfølgelig ikke ene om det, men det var en stor sejr, da vi endelig lykkedes med det.«

Succesfuld politiker?

»For mig ville jeg se mig selv som en succes, hvis jeg kunne se tilbage og sige, at jeg ikke gik på kompromis med mine værdier, mit livssyn, og at jeg gjorde en forskel. Det må gerne være små ting, bare det gør en mærkbar positiv forskel i menneskers hverdag. Det at have udrettet noget og være tro over for sig selv er

vigtigt for mig. Man kan let miste sig selv og idealismen og blive professionel karrierepolitikker. Så gælder det om at have nogle ærlige venner, der kan trykke på stopknappen. Jeg har også konkret sagt til nogen, at de har taleret i mit liv og skal sige til mig, hvis jeg bliver for meget.«

At finde sit kald

»Da jeg var yngre, arbejdede jeg meget med mit kald, og hvad min tjeneste i kirken skulle være. Jeg troede, den eneste mulighed for at tjene var som præst. Men det er gået op for mig, at det, jeg laver nu, lige så meget er et kald og en mulighed for at tjene. Jeg har endnu ikke fundet mit store politiske mål, den sag jeg vil sætte alt ind på at opnå, men det kommer nok. Et af mine store politiske forbilleder er William Wilberforce, der arbejdede hele sit liv for en afskaffelse af slaveriet. Men indtil jeg finder en lignende sag at kæmpe for, vil jeg i hvert fald være med til at sætte mit præg på verden.«

[≡] Lasse Åbom

[📧] Private

Godt nok

På arbejdspladsen er den største udfordring ikke at leve op til chefens krav. Oplevelsen af succes handler i langt højere grad om forventninger til sig selv.

Der er fyraftensmøde i afdelingen. Bordene i mødelokalet er flyttet, så de står i en hestesko. Rummet ligger langt fra

virksomhedens centrum, vinduerne vender ind imod skoven, og for et øjeblik er der ro. Ingen telefoner, der ringer. Ingen kunder, der spørger. Et øjebliks refleksion midt i et travlt arbejdsliv.

Chokoladekage og alvor

Vi er vel 15-17 mennesker til stede. Sædvanligvis har møder af denne slags et fagligt indhold. Nye produkter. Nye visioner.

Men i dag er fokus vendt imod en anden slags *buzzwords*: Trivsel. Stress. Arbejdsglæde. Balance. Ord, der i det moderne arbejdslivs vokabularium efterhånden kan virke modeprægede og slidte. Men med et indhold, der for den enkelte medarbejder er dyb alvor.

Jeg er inviteret med til mødet for at fortælle om den gode arbejdsplads. Om trivsel. Om godt psykisk arbejdsmiljø. →

Sådan lød opgaven. Men det er sjældent nødvendigt at sige ret meget, og desuden er jeg ikke ekspert på hverdagen og det gode arbejdsliv i netop denne virksomhed. Det er derimod de medarbejdere, der efterhånden begynder at føle sig til rette i hestekoer, mens de nipper lidt til kaffen, og nyder de sidste rester af kantinens chokoladekage.

Projektoren snurrer i loftet. Jeg viser et par *slides*. PowerPoint er lige så kedeligt, som det plejer, men ofte en nødvendig måde at skabe tryghed og forudsigelighed på. Et par gab undertrykkes. Så spiller jeg et stykke musik for dem. Vuggende og blid latinamerikansk jazz. Stilhed i 4 minutter og 33 sekunder. Kun musikkens rytmer. Hov, er vi stadig på arbejde?

Min største udfordring

– Min største udfordring... siger en kvinde og tøver, da musikken er klinget af, og vi tager hul på samtalen. Hun er vel først i

40'erne, og hendes smil er for en stund stivnet. Det her er alvor.

– Min største udfordring, gentager hun, er at vide, hvornår det er *godt nok*.

Hun lægger tryk på ordene. Smager på dem. Godt nok... Og uddyber hvad hun mener:

Afdelingen, hun arbejder i, er i konstant forandring. Nye produkter. Nye visioner. Nye kunder. *Brændende platforme*, som det hedder i jargonen. Tiden er en knap faktor. Der er altid nok at se til. Det er der i øvrigt også derhjemme med hus, mand og to skolesøgende børn. Kravene er store. Der er altid noget, der kan gøres. Og altid noget, der kan gøres bedre. Grundigere. Mere omhyggeligt.

– Hvornår er det *godt nok*?

Jeg arbejder, altså er jeg

Fortællingen er langt fra enestående. Det moderne vidensarbejde handler ikke om at tjene penge til livet. Det er livet. Selvrealisering. Videreuddannelse. Kompetenceudvikling. *You name it*. Mulighederne er utallige, arbejdet er grænseløst i alle betydninger.

Det er på mange måder privilegeret.

» Min største udfordring er at vide, hvornår det er godt nok. «

Men det skaber også en forandret forståelse af arbejdet. Arbejdet er ikke kun en indtægtskilde, ikke kun en del af identiteten. Det er i stigende grad en del af eksistensen. Vi definerer os selv og hinanden ud fra det. Arbejdet skaber værdi for os selv og hinanden. Og de, der ikke kan arbejde, kalder vi *in-valide*. Uden værdi.

Jeg arbejder, altså er jeg. I kraft af arbejdet har jeg værdi. I kraft af arbejdet er jeg en succes.

Derfor er det ikke underligt, at det trækker dybe spor i selvforståelsen, når kvinden i hestekoer rejser spørgsmålet: – Hvornår er det godt nok? For det er ikke alene et spørgsmål om, hvornår hun har gjort sit arbejde færdigt for at gå hjem og holde fri. Det er samtidigt et spørgsmål om, hvornår hun er godt nok som menneske.

» Vi er gode nok, når vi har skabt værdi. «

Fortjent

I arbejdet gør vi os fortjent til succesen. Vi skaber den. Og fiaskoen med, når det ikke går den vej, vi havde planlagt. Vi er gode nok, når vi har skabt værdi. Alt er betinget af vores indsats.

I det univers bliver det måske *godt*, men aldrig *godt nok*. Vi kan hele tiden forbedre. Vi kan øge vores kompetence, blive en bedre arbejdskraft, en bedre hustru, en bedre mor, et bedre menneske. Det handler om at *optimere*. Det handler om at *gøre sig fortjent*. Til lønnen. Til kærligheden. Til livet.

I den optik bliver spørgsmålet om, hvornår det er *godt nok* et konstant spørgsmål om at opretholde sin plads i livet. Om at gøre sig fortjent til livet. Og det kan ske ved at skabe succes: Det succesfulde arbejde. Det succesfulde udseende. Det succesfulde familieliv. Og så videre.

Nåde

Mens vi sidder i hesteskoen, kommer jeg i tanker om at gammelt billede, et broderi: – *Alt af nåde*, står der med snørklet, næsten gotisk skrift. Jeg vover ikke at nævne tanken for gruppen, men på vej

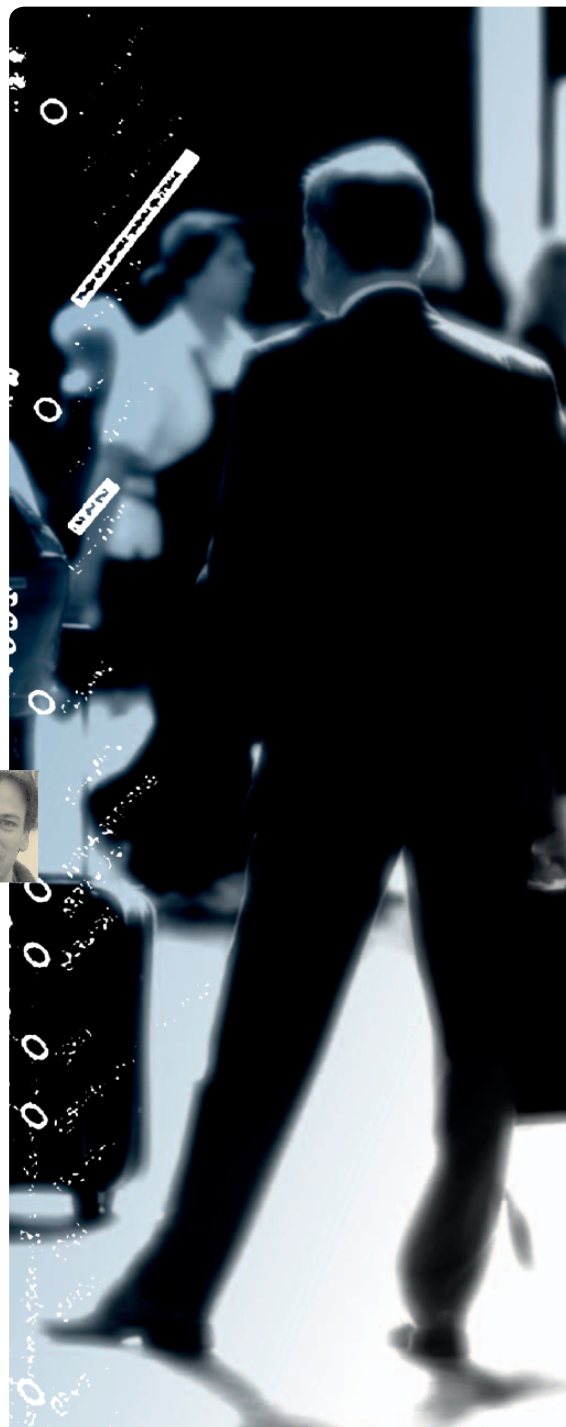
hjem i bilen overvejer jeg, at nåden er *the missing link* i livet hos hende, der fortalte historien.

Alt af nåde. Af nåde er du frelst. Ordene ligger unægtelig et stykke fra mødets ordforråd. Men rummer en pointe, som mangler i det moderne arbejdsliv. For nåden er fortællingen om, at vi som mennesker er gode nok. Ikke for det, vi gør eller ikke gør. Men fordi vi er.

Hverken succes eller fiasko.
Men ufortjent elsket.

[≡] Mads Lindholm

[□] Dreamstime

Jeremias

– ledertræning for unge

At være leder er tit og ofte noget, der falder naturligt. Men det betyder ikke, at man ikke kan blive bedre, når man øver sig. Unge mennesker i baptistkirken i dag kan godt føle, at de ikke er gode nok, eller at de ikke slår til, bl.a. på grund af deres alder eller manglende redskaber og erfaringer. Men i stedet for at lade dem sætte sig på de bagerste kirkebænke med korslagte arme prøver Jeremias at udfordre dem til at rejse sig, udvikle sig og gøre noget.

At være leder – også for sig selv

For at kunne lede andre må man først og fremmest kunne lede sig selv. Noget af det, vi som lederne på Jeremias lægger stor vægt på, er, at unge lærer sig selv at kende. De skal finde ud af, hvordan deres personlige tro afspejles i deres liv, og hvilken type leder de er. Der er jo ikke kun en slags ledere – og det er vigtigt, at de mærker efter og finder ud af, hvor de passer ind. Vi prøver at udfordre dem til det punkt, hvor det går op for dem, hvorfor de tror, som de gør, og hvilken forskel det gør for dem. Ingen udfordringer uden udvikling, og hvis de tager udfordringerne op, kan vi også se en markant udvikling i løbet af det år, vi mødes med de unge.

Udvikling i London

Især studieturen til London mærker og udvikler de unge. At komme væk hjemmefra og opleve mange forskellige kirker og anderledes måder at være kirke på udfordrer og inspirerer de unge. Det er

» Et netværk, som man kan trække på resten af livet. «

vigtigt, at de oplever, at der ikke kun er én måde at gøre tingene på. Og at ens tro ikke kun skal leves indenfor kirkens mure, men også ude i det virkelige liv – dér, hvor det virkelig batter.

Med et meget intenst program får de unge et helt andet forhold til hinanden og til os ledere. Vi er alle sammen kun mennesker, og vi kan alle blive trætte og pressede. Det er vigtigt for os, at deltagerne ikke tror, at vi er perfekte, men at vi også har vores kampe. De kampe er det vigtigt at dele med andre, så man ikke står alene med dem. Vi prøver også at tage del i deres kampe, bl.a. gennem vores mentor-ordning, hvor hver deltager har en leder, som de samtaler med om Jeremias og om livet generelt. Hvor meget, deltagerne vil dele med os som ledere, er op til dem selv, men vi er der for deres skyld, hvis de vil bruge os.

Et godt netværk

Noget af det man opnår, når man sætter 12 unge fra hele landet sammen i én gruppe, er et fællesskab og et netværk, som man kan trække på resten af livet. Når man selv pludselig får en helt igennem fantastisk idé, men mangler nogen at udføre den med, kan man med fordel huske tilbage på ens Jeremias-hold – og spørge, om der ikke er nogen, der kan passe rigtig godt

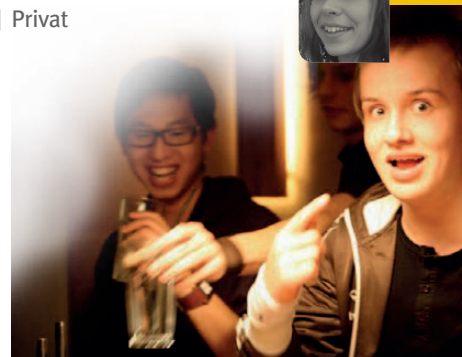
ind i projektet. Vi prøver på vore weekends at lære de unge, at de kan bruge hinanden til at diskutere tro med, men også fremadrettet, når de står i deres kirker og har brug for en hjælpende hånd.

Redskaber til resten af livet

De redskaber og den undervisning, de får, er først og fremmest rettet mod opgaver i en kirkelig sammenhæng, men mange aspekter kan også bruges i andre sammenhænge – fx gruppearbejdet i skolen, fællesskabet med vennerne eller kommende arbejdssituationer. Deltagerne kan bruge deres færdigheder resten af livet, og vi er helt overbevist om, at den udvikling vi ser – og er med til at skabe – kun er begyndelsen. Alle udvikler sig hele livet, og det er vores håb, at vi kan være med til at bidrage til den udvikling hos de unge, og følge dem noget af vejen.

[≡] Lea Kjeldgaard

[📷] Privat

Mens du sov...

Sommetider gør vores nuværende udfordringer det svært at sætte ord på, hvad vi i virkeligheden længes efter som kristne og som kirke. Med serien »Mens du sov...« ønsker baptist.dk ikke at fokusere på kirkens problemer, men at udfolde forskellige baptisters drømme. Derved kan de håb, vi har for kirken og troen, måske komme til at stå klarere, og vejen til opfyldelsen af dem synes kortere. I serien beder vi forskellige baptister føre pennen med udgangspunkt i følgende scenarie:

Du vågner en morgen og opdager, at dine håb for din lokale menighed er blevet til virkelighed. Den er nu lige præcis, som du kunne tænke dig den. Hvad er anderledes? Hvordan kommer det til udtryk? Hvad understøtter forandringerne? Du opdager, at Baptistkirken i Danmark (BiD) spiller en afgørende rolle for menighedens udvikling. Hvordan medvirker BiD til skabelsen af menighedens nye situation?

Den første, der vil svare på denne udfordring, er nybagt far, rødvinsentusiast, stud. theol. og medlem af ledelsen i regen, Kasper Klarskov:

Seks praksisser

Mens jeg sov, er min kirke blevet endnu bedre til at være et fællesskab, hvor vi

sammen udforsker, hvordan hverdagsliv som efterfølgere af Kristus kan se ud. Vi er alle begyndt at anvende de seks praksisser, som vi har talt om det sidste års tid. Praksisserne er: Bøn, bibel, brødrene, barmhjertighed, bordet og bekendelsen. Med disse ønsker vi at styrke både relationen til Gud, menigheden og verden omkring os.

Fx rummer ordet »brødrene« (og søstre) en idé om at dyrke fællesskabet med andre kristne, og »barmhjertighed« dækker over ønsket om at række ud til de svageste i vores samfund. Med »bekendelse« forsøger vi at genskabe den gamle praksis at dele de svære ting i livet med en anden kristen. Det er fantastisk befriende at bekende sine fejl og mangler overfor en god

ven. Og at lukke spøgelse ud af skabet kan mange gange gøre dem mindre, end de i virkeligheden er.

Det er til stor hjælp for alle i *regen*, at vi øver os – ikke kun i de seks praksisser, men også i at tale om, hvad der går godt, og hvad der ikke gør. Vi har alle fundet én, som holder os op på, at vi skal blive ved med at øve os. Det har styrket os som kirke, at vi alle har forpligtet os på øvelse – og på at dele det gode såvel som det svære med hinanden.

Italesættelse og invitation

Vi udforsker, hvordan vores forhold til Gud – og ikke mindst Guds forhold til os – kan italesættes på en relevant og autentisk måde. Det arbejder vi med i vores gudstjenester, og vi taler også som enkeltpersoner med mennesker uden en kirkelig baggrund om relationen mellem Gud og os. Alle i *regen* er således med til at gentænke, hvordan vi kan fortælle mennesker, som ikke opfatter sig selv som værende i en relation til Gud, om, hvordan netop relationen til Gud giver mening for os. Vi inviterer også venner ind i vores bønsliv, uanset om de kommer i kirken eller ej – og *regen's* små grupper vokser, →

» Vi har alle fundet én, som holder os oppe på, at vi skal blive ved med at øve os. «

fordi alle inviterer nogle med, som ikke tidligere har været en del af et kristent fællesskab.

De små grupper kalder vi for klynger. Klyngerne er en vigtig del af *regen*. Her lærer vi at række ud, og vi lærer, at kirken ikke har nok i sig selv. Vi har tidligere oplevet, at klyngerne nogle gange fik karakter af kortvarige projekter fremfor egentlige discipelfællesskaber. Det kom derved til at fremstå som et projekt, og ikke en hverdagsbeskæftigelse, at følge efter Jesus. Men mens jeg sov, har de små grupper i *regen* fået flere perspektiver. Alle klynger er nu fællesskaber, hvor vi, udover at række ud til andre, hjælper hinanden til at leve som kristne i hverdagen. Når klyngerne mødes, arbejdes der med de seks praksisser, og på den måde er vores indbyrdes fællesskab og vores relation til Gud også blevet vigtige aspekter ved klyngerne.

Ånd og engagement

Helligånden er også kommet mere i fokus i vores fællesskab. Når mennesker fra *regen* mødes, taler vi om og praktiserer

spiritualitet på en mere frimodig og kreativ måde. Vi oplever, at mennesker får ord og billeder fra Gud og deler dem med hinanden. Mennesker bliver inspireret til at producere kunst, lyrik og musik, og vi deler både produkterne og processerne med hinanden for at lære Helligånden bedre at kende. Gudstjeneste-fællesskaberne er nogle søndage rykket ud i folks hjem eller på caféer rundt omkring i København. Disse fællesskaber er mere forpligtende og nærværende end det store gudstjenestefællesskab i kirkerummet. Samtidig er disse samlinger meget tilgængelige og enkle at deltage i. De mindre gudstjenester tager udgangspunkt i bibelens beskrivelse af, hvordan én deltager med en sang, andre med en profeti og andre igen med en belæring (1. Korinterbrev 14:26).

» Det kom til at fremstå som et projekt, og ikke en hverdagsbeskæftigelse, at følge efter Jesus. «

Vi er familie

Alt det her er sket, fordi vi igennem BiD har mødt andre kirker, som deler længslen efter at kende Gud – og være kendt af ham – på en dybere måde. Vi har set andre baptistkirker tage nye skridt i forhold til at give Gud mere plads – både i menighedens fælles liv og i medlemmernes hverdag. BiD er vores større kirkefamilie, hvor vi mødes med andre kristne, som også drømmer om en kirke, der er relevant og autentisk. Her inspirerer og støtter vi hinanden i at gå nye veje med Kristus.

[≡] Kasper Klarskov,
Morten Hedelund.

[📷] Mathias Lund

» At lukke spøgelserne ud af skabet kan mange gange gøre dem mindre, end de i virkeligheden er. «

Et hjerte kan gå itu

– det kan gå i tusind stykker

» Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv! «

I forholdet mellem Gud og menneske tæller succes ikke. Alle vores menneskelige ambitioner og drømme, skuffelser og nederlag, er for intet at regne i forhold til udfordringen til at elske.

Nederlagene tæller ikke, for Gud udfordrer os til at elske med alt, hvad vi er, alt hvad vi kan og alt det, der er gået i stykker. Vi udfordres til at elske med hele vores identitet – også med det arrede og slidte og de hjørner, livet har slået af.

Gud elsker os, som vi er

Gud elsker ikke kun den del af os, som vi gerne viser frem, men også vores sår og skrammer, vores synd og skyld og skam, for det hele hører med til et menneske. Uden det brudte er vi ikke mennesker, for det brudte, det ødelagte i vores liv, hører med. Det er en del af det at være et helt menneske. Gud skabte os som hele mennesker, og Gud elsker hele mennesket.

Gud udfordrer hele mennesket

Guds kærlighed til det hele menneske udfordrer os til selv at elske og acceptere

den del af os, som ikke er nogen succes-historie. Når Gud kan elske også den del af os, kan vi vel også acceptere, at ikke alt i vores tilværelse er en reklametryksag værdig.

Gud vil, at vi skal favne helheden og tage den til os. Vi er skabt som hele mennesker, og Gud kalder os ind i sin tjeneste som hele mennesker – med vores sorg og smerte, nederlag og skuffelser, over det, vi ikke magtede.

[≡] Hanne Kiel

[📷] Kristian Kiel

1) Citatet indgår i fortællingen om »Den barmhjertige Samaritan« (Lukasevangeliet 10:25–37), hvor Jesus bruger en sammensætning af citater fra Det gamle Testamente (se 3. Mosebog 19:18; 5. Mosebog 6:4-5; og Josvabogen 22:5) i Galaterbrevet 5:14; Mattæusevangeliet 22:34–40 og Markusevangeliet 12:28-34 findes tilsvarende udtalelser.

Succesfuld menighed

– drøm eller virkelighed?

Menighedens grundvilkår er bøn. Menighedens fælles liv kan ikke fungere uden. Vores blufærdighed i forhold til bøn hindrer os i at udvikle menighedens fællesskab.

Menigheden er en dynamisk organisme, der består af levende mennesker, der bevæger sig. Derfor skal menigheden til enhver tid være i forandring. Uden forandring stagnerer menigheden. Hvis vi ikke er i bevægelse, er vi i virkeligheden ikke der, hvor Gud vil have os, for vi er kaldet til at være i stadig forandring: Altid på vej i Jesus fodspor.

Forandring opfattes forskelligt

For nogle er forandring en trussel, for andre en livsbetingelse og nogen giver den mulighed for virkelighedsflugt. Derfor må vi som menighed være bevidst om, hvordan fællesskabet opfatter forandring.

Hvis vi ikke er opmærksomme på det, bliver forskelligheden til uenighed, udvikler sig til konflikt og ender måske i skilsmisse.

» Succes er, at vi vil fællesskabet – at vi vover kærligheden til trods for sårbarhed og angst for at blive svigtet. «

Vi må have respekt for hinandens synspunkter og engagement i tillid til, at vores målsætning dybest set er den samme.

Målestokken er fællesskabet

Det er en velsignelse at opleve, at menigheden vokser, men en bedre målestok for en menigheds succes er, om menigheden sammen søger Guds vilje for det fælles liv.

Menighedens fællesskab er ikke et tilbud, vi kan tage imod, hvis vi har behov for det, men det er skabt af Gud. I dåben vælger vi ikke fællesskabet, men vi bliver sat ind i det, for vi er kaldet til at dele liv med hinanden. Det fælles liv er et grundvilkår for tilværelsen som kristen, og vi bliver udfordret til kærlighed og ærlighed, konflikthåndtering og empati, til fællesskab på trods.

Succes er, at vi vil fællesskabet – at vi vover kærligheden til trods for sårbarhed og angst for at blive svigtet.

I spændingsfeltet mellem drøm og virkelighed

Menighedens liv udspiller sig mellem de realiteter, der sætter grænserne for menighedens muligheder, og de længsler og

drømme, som menigheden nærer. Derfor er det væsentligt at vide, hvor vi kommer fra, og hvor vi er på vej hen – for derimellem er menighedens hverdag.

De barske realiteter om menigheden

Det er nødvendigt, at vi forholder os til menighedens virkelighed, som den er: de fysiske rammer, samfundets behov og befolkningssammensætning, menighedens aldersgennemsnit og aktivitetsniveau, fællesskabets spiritualitet og tankesæt. Vi må analysere menighedens liv og muligheder for at vurdere fællesskabets liv.

Analysen er et redskab til at justere menighedens liv og arbejde, så vi udvikler os i overensstemmelse med vores vision og målsætning. Med det som udgangspunkt kan vi lægge planer og overveje, hvordan vi kommer i overensstemmelse med vores vision og målsætning.

Menighedens drøm om fremtiden

En cykelrytter, der ikke ved, hvordan målet ser ud, fortsætter i højt tempo – og kommer aldrig til at oplede glæden ved at komme i mål. Det samme gælder en menighed. Vi er nødt til at kende vores vision og målsætning, for ellers kommer vi aldrig til at opleve succes. Vi vil blot arbejde, indtil menigheden falder fra hinanden i

stress og dårlig samvittighed.

De store drømme om menighedens fremtid er et fælles ansvar. Men drømme gør det ikke alene. De danner udgangspunkt for fastsættelse af konkrete målsætninger og visioner. Dernæst må menighedens ledelse træde i karakter. Det er ikke gjort med at koordinere indsatsen. Ledelsen skal lede til virkeliggørelse af menighedens vision og målsætning. Det forudsætter sand ydmyghed og vilje til at lade sig vejlede. Dertil kræves udrustning: Den, Gud giver kald, giver han også evner.

Når det er sagt, er det også væsentligt, at vi som medlemmer lader os lede. Vi må ikke forfalde til at insistere på at gå vore egne veje, mens vi kræver ledelse – i forventning om, at ledelsen skal lede de andre derhen, hvor vi er. Opgaven er at få hele menigheden til at gå den vej, Gud vil. Det kan kun lade sig gøre, når ledelsen træder i karakter som visionære ledere, og vi som medlemmer accepterer at lade os lede.

Hvordan vil I komme fra den aktuelle virkelighed til jeres drømme og visioner? Vil I lade jer inspirere? Vil I lade jer lede?

[≡] Karin Christiansen og Hanne Kiel

[☒] Kristian Kiel

» Opgaven er at få hele menigheden til at gå den vej, Gud vil. «

Succes eller salig?

» Bruger vi livet på at få succes i verdens øjne? «

Det er pragtfuldt at have succes. Hvem vil ikke gerne det? Men måske er Gudsrigets hemmelighed, at vi ikke behøver at nøjes med succes, men kan blive salige? Så ønsker du at være salig, eller vil du nøjes med succes?

»Salig« er vist gået lidt af mode, men det betyder vel nærmest »jubilende lykkelig«. De øjeblikke, dage, uger eller mere, hvor vi er helt i Guds gode hænder, og vi derfor, helt uden bekymringer, kan være glade, fredfyldte, jubilende lykkelige. Ja, kort sagt: Salige!

Selvskabt succes

»Succes« kender vi bedre. Den skal vi selv skabe. På markedets vilkår. Ofte i skarp konkurrence med mange andre kompe-

tente og dygtige. Det gælder om at være unik. Levere det enestående. Faktisk helt modsat salig. For jublende glad og ovenud lykkelig kan du kun blive, hvis Gud giver dig det som en gave. Gratis. Troens og tillidens overraskende og forbavsende gave, der kommer ved at fæste mere lid til Gud end til ens egne kompetencer, der hastigt forældes. Det fremgår af Jesu stærke og markante ord, der indleder hans første store tiltrædelsestale, bjergprædikenen, som vi finder indledningen til i Mattæus 5,3-12: »Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres«. Underforstået: Gud har gjort dem salige, der har tillid til ham, ved at give dem Gudsriget på trods af deres – i verdens øjne – ikke-succesfulde situation.

Hvad Gud står inde for

»Salige er de, som hungre og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes«. Underforstået: De skal mættes af Gud. For hvem andre kan gøre dem, der længes efter retfærdighed, salige? »Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed«. Underforstået: Vi møder barmhjertighed hos Gud, når vi viser andre barmhjertighed. »Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud«. Ja, salige er de, hvis hjerte er rent, for de skal få lov

at skue Gud. For hvem kan skue Gud med hjertet fuldt af løgn, hævn og begær? Kort sagt: Salige bliver vi, når vi stoler på Gud og søger – så langt han giver os nåde og kræfter til det – at kæmpe for det, Gud står inde for: Tillid, trøst, sagtomdighed, retfærdighed, barmhjertighed, hjertets renhed, fred. Så ønsker du ikke bare succes, men salighed, så er det den bedste måde at bruge dit liv på. Så gør Gud dig salig. Det er Jesu løfte til os.

Det, kun Gud kan give

Og er det så sådan, vi bruger vores liv? Eller bruger vi det oftere på at få succes i verdens øjne? Succes, menneskelig anerkendelse og materiel velstand er da dejligt at have. Skønt. Men vi kan ofte læse om endog meget succesfulde, berømte og rige mennesker, som fortæller i damebladene, at selv om de har alt – i anerkendelse og materiel forstand – så savner de alligevel noget dybere. Noget mere grundlæggende. Noget, der kan mætte sjælen. Mening, indhold, glæde, lykke, kort sagt: Salighed. Vi ved det vel også godt? Selv om at vi har, hvad vi skal bruge af mad, tøj, transport, tv og tørretumbler, og selv om at disse ting er rare at have, så er det jo ikke det, der gør os virkelig jubilende lykkelige. Der skal noget

» Der skal det til, som kun Gud kan give. «

Succes eller salig?

andet til. Der skal det til, som kun Gud kan give. Det, som vi kun kan modtage som en gave – af ren nåde. Succes er godt nok, det er bare ikke nok! Vi behøver Gud for at blive salige, jublende lykkelige.

Jesus vendt på hovedet

Prøver vi at vende Jesu ord på hovedet og lovprise det modsatte af, hvad Jesus faktisk værdsætter, så kan vi vel også tydeligt høre, hvad der er de bærende værdier i vores samfund og liv. Tak og lov for at Jesus *ikke* sagde:

Salige er de stærke, de kraftfulde, de, der kan selv, for det er dem, som Gud allerede har lukket ind i sit rige. Salige er de, som er glade og lykkelige, dem det går godt, for dem vil Gud velsigne yderligere. Salige er de selvbevidste og selvpromoverende, de, der evner at køre sig selv i stilling, for de er Guds arvinger. Salige er de, som hylder uretfærdighed, blæser på lovgivningen og ser stort på de svage i samfundet, for deres frækhed skal Gud belønne. Salige er de ubarmhjertige, for de skal møde barmhjertighed hos Gud. Salige er de, hvis hjerte er fuldt af løgn, had og

hævnlyst, for de skal få lov at skue Gud. Salige er de, som starter krige i verden, tilskynder til ufred i familierne og anser Guds fred for naivt pladder, for de er Guds sande børn. Salige er de, som aldrig står ved det, de tror på, men skifter mening alt efter, hvad der bedst kan betale sig, for det er dem, Gud allerede har lukket ind i sit rige. Salige er I, når man på grund af mig roser jer, tilbeder jer, og giver jer masser af ære. Fryd jer og glæd jer, I får en stor løn i himlene. Sådan har man også hyldet de falske profeter før jer.

Tak, at det *ikke* er sådan, Gud er.

Spørgsmål

Hvem vil du egentlig tjene? Trøstens, sagtmodighedens, retfærdighedens, barmhjertighedens, renhedens og fredens Gud? Eller hans modsætning? Og hvem tjener du egentlig mest i dag, sådan som du lever dit liv? Jublende lykkelige, ja, salige er i hvert fald de, der sætter deres lid til Gud og stoler på ham, frem for at kæmpe sig til succes.

Bøn

*Jesus Kristus, du var altid i mit indre, men jeg vidste det ikke.
Du var dér, og jeg søgte dig ikke.
Da jeg endelig fandt dig, brændte jeg af længsel efter,
at du skulle blive hele mit liv.
En ild brændte i mig.
Men som så ofte før, glemte jeg dig på ny.
Men du vedblev at elske mig.*

Br. Roger af Taizé. På dansk ved Kirsten Ernen og Poul A. Beck.

[≡] Freelancepræst Poul A. Beck
[📷] Dreamstime og Lars Magnus Lund Christensen

To generationer taler ud

– om succes

Heidi og Else møder hinanden for første gang i Elses hjem i Saltum. baptist.dk har sat dem stævne til en samtale om succes på tværs af generationerne. Vi stiller spørgsmålet om, hvilke tanker succes sætter i gang og lader snakken gå.

To generationer taler ud – om succes

Heidi: Jeg mener, at succes er noget meget subjektivt. Det, der er succes for mig, er måske ikke succes for dig. Succes behøver heller ikke at være noget, jeg har opnået. Jeg følte en form for succes, da jeg blev student, eller da jeg kom ind på mit studie, men for mig kan succes i lige så høj grad være den følelse, som mine venner og min familie giver mig. Når jeg føler, at jeg får noget ud af mit liv, så føles det som succes.

Else: Jeg er meget enig med dig. For mig er succes ikke det samme som materiel og økonomisk fremgang, men mere at være hjemme i sit eget liv. For mig kan succes også være det at blive værdsat af dem, man omgås. Så der er måske ikke så stor forskel på en ung og en ældres opfattelse af succes.

Heidi: Nej, i hvert fald ikke for os to. Men til gengæld tror jeg, at der er en forskel fra min opfattelse af succes og samfundets. Da jeg blev student, overvejede jeg, om jeg skulle gå i gang med en uddannelse med det samme, fordi det synes samfundet. I stedet valgte jeg at tjene penge og tage ud at rejse. De tre en halv måned, hvor jeg rejste, har været de bedste i mit liv indtil videre, og jeg har ikke et øjeblik fortrudt det. Det var helt fantastisk at føle sig fri. Jeg synes, det er vigtigt, at man gør op med sig selv, hvad der føles rigtigt.

Else: Du har helt ret i, at det er individuelt. Jeg er helt sikker på, at man sagtens kan finde mennesker, som ville definere succes på en anden måde. Hvis man fx er ansat i en virksomhed, skal man leve op til nogle bestemte normer, og det skulle man jo gerne have succes med at gøre. Jeg synes også at rejse er meget udviklende, og man kan opleve, at det vil give én igen på en anden måde end så meget andet.

Heidi: Helt sikkert! Jeg har fået nogle dejlige minder og har lært meget, som jeg også bruger på forskellige måder herhjemme. Jeg vil i hvert fald sige, at jeg har fået utrolig meget ud af min rejse, hvor jeg var to en halv måned på et børnehjem i Kenya.

Else: Spændende. Der ville nogle mennesker jo tænke, om det kan være en succes at arbejde på et børnehjem i Kenya.

Heidi: Det ville det helt sikkert være for mig.

Else: Det vil jeg nu også mene. Men mennesker, der ser det udefra, vil nok i højere grad tænke, at det måske ikke er den fede løn, man får sådan et sted, og kan der så være succes i det? Jeg tænker, at hvis man føler, at det er det, man vil med sit liv og opnår det, så er det succes. I løbet af livet kommer der også ting, som ikke er så spændende. Så handler det jo om, at komme godt igennem de ting. Jeg plejer at sige, at de kriser, man kommer ud af, kommer man stærkere ud af. Jeg ved ikke, om det har noget med succes at gøre.

Heidi: Det synes jeg sagtens, man kan forbinde med succes. Det kan godt være, at det har været hårdt, men hvis man kommer igennem det på en god måde, så synes jeg, at man har haft succes med det.

» Succes kan også være det at blive værdsat af dem, man omgås. «

» *Jeg føler, at i Guds øjne – lige meget hvad jeg gør – er jeg en succes hos ham.* «

Else: At vide at man har gået efter de ting, man gerne vil – at man har gjort sit bedste og har arbejdet ud fra de forudsætninger, man har – kan man godt kalde en succes. Det synes jeg gælder for alle forhold i livet.

Heidi: Hjemme hos os har min mor og far altid sagt at ligegyldigt, hvad jeg gør, kan ingen forlange mere af mig, så længe jeg gør mit bedste. Det er noget, jeg vil tage med mig resten af livet. Nogle gange går det godt, andre gange ikke så godt, men jeg ved altid med mig selv, at jeg har gjort mit bedste.

Else: Jeg tror mit billede af, hvad succes er, er påvirket af, at jeg er kristen og er engageret i en kristen menighed. Som kristne har vi et syn på, hvad vi er sat i verden for, og hvad vores opgaver overfor vores næste er. Succes kommer ind i billedet, når man føler, at man har fået den opgave røgtet på ordentlig måde.

Heidi: Det er jeg meget enig i. Som kristen tror jeg, at du ikke kan gøre noget for, at Gud skal elske dig mere eller mindre. Det betyder ikke, at jeg ikke skal gøre mig umage, eller at jeg ikke skal gøre mit bedste, men jeg føler, at i Guds øjne – lige meget hvad jeg gør – er jeg en succes hos ham.

Else: Præcis. Du er elsket lige meget, hvad du gør, og du vil altid være en succes hos Gud.

[☰] [📷] Emilie Johanne Munch

Om Heidi...

Heidi Lunding Andersen er 21 år og bor i Aalborg. Heidi blev student i 2010 og har brugt 3½ måned på at rejse rundt i USA og Afrika. Nu læser hun til ergoterapeut.

Ved siden af studiet arbejder Heidi i Arnold Busck og på Sygehus Syd.

Om Else...

Else Jensen er 80 år og bor i Saltum med sin mand Erik. I 1953 blev Else lærer fra Ranum Seminarium, men i dag er hun pensioneret.

Derudover nyder hun at tage rundt til kræmmer-markeder og har også sin egen lille forretning.

Y E G O – ja til fremtiden!

YEGO betyder »ja« på kinyarwanda og er navnet på det samarbejde, som startede i 2010 mellem Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU) og unge baptister i Rwanda (AEBR Youth). Dette partnerskab har udviklet sig meget, og vi tror på, at vi sammen kan være med til at gøre en forskel for mange unge danskere og rwandere!

Projekt VUGA

I august 2011 blev samarbejdets andet projekt sat i luften, projekt VUGA (stale). Projektet har to dimensioner: Vi vil først udvikle og styrke AEBR Youth som organisation. Og dernæst vil vi styrke unge rwanderes kendskab til deres rettigheder og den rolle, de spiller for landets udvikling.

For at nå disse mål har der været workshops, hvor ungdomslederne er

blevet undervist i lederskab, rettigheder og medborgerskab. Tilbage i de lokale ungdomsgrupper skal de inspirere og støtte de unge til at forholde sig aktivt gennem produktion af et indslag til en landsdækkende konkurrence, hvor de kan dyste i kategorierne poesi, musik, teater og fortællinger. I samarbejde med AEBR Youth har vi valgt disse konkurrencer som en måde at nå ud til flere på; det er en

» Vi vil styrke unge rwanderes kendskab til deres rettigheder og den rolle, som de spiller for landets udvikling. «

del af de rwandiske unges hverdag og de appellerer derfor til dem. Projekt VUGA vil kulminere i en stor national finale, hvor de unge for alvor skal dyste, og hvor AEBR Youth får rig mulighed for at afprøve deres organisatoriske kapacitet.

Vi glæder os meget til at følge projektet og er sikre på, at der kommer nogle gode og kreative bidrag til konkurrencerne, som kan være med til at skabe dialog.

Muraho – goddag!

I oktober 2011 var to af YEGO-teamets medlemmer, Lene Amstrup-Jensen og Cathrine Næsby, på projektbesøg i Rwanda. Vi besøgte en ledertræningsworkshop, hvor det var tydeligt, at deltagerne var meget engagerede i undervisningen; de diskuterede og stillede kritiske spørgsmål.

I Butare havde vi glæden af at være sammen med Edouard, som også har besøgt Danmark. Vi havde en eftermiddag i kirken, hvor vi legede med børnene. Vi oplevede den store glæde, som en ballon kan skabe, og mange sjove ansigtsudtryk efter uddeling af gode danske lakridser. Desuden gik turen til projekt LLCM (»Let

the Little Children Come to Me«), der arbejder på at sikre skolegang og sygesikring til forældreløse børn. De fortalte, hvordan de ca. 15.000 kr., der blev samlet ind på sommerens ungdomslejr i Mariager – ONE 2011 – havde været en stor hjælp. Der lød en stor TAK til de seje, engagerede og kreative ONE-deltagere!

Turen blev en utrolig positiv oplevelse, og vi føler, at vi samarbejder med nogle mennesker, som virkelig vil noget, og som brænder for at gøre en forskel for andre unge i Rwanda.

Helene Kabarere

AEBR Youth's nye ungdomskoordinator startede på jobbet 1. august 2011 og hedder Helene Kabarere. Hun er 27 år, har en bachelorgrad i økonomi og har tidligere undervist unge i økonomi og iværksætter. Det var en fornøjelse at lære Helene at kende under projektbesøget, og hun var utrolig hjælpsom med at få det hele til at gå op i en højere enhed i et land, hvor det er fåtallet, der kan tale engelsk. Til daglig sidder Helene på AEBR's hovedkontor i Kigali, hvor hendes primære opgave

er at være ansvarlig for planlægning og afholdelse af aktiviteter i forbindelse med projekt VUGA. Helene virker meget kompetent og udviser stor glæde over at have fået jobbet, som hun synes er både spændende og udfordrende.

YEGO i 2012

På programmet for det kommende år er dels projekt VUGA, som løber indtil september, og dels studieturen, YEGO '12. Her drager 25 unge baptister til Rwanda for at opleve den rwandiske kultur og for at knytte nye venskaber!

Programmet for YEGO '12 er stadig på tegnebrættet, men vi garanterer ture på hullede veje, tid til at nyde den smukke natur i landet med de tusinde bjerge og samvær med rwandiske unge. Alt i alt bliver det forhåbentlig en tur, som kan sætte hverdagen herhjemme i perspektiv! Følg med i vores arbejde på www.yego.dk eller find os på Facebook!

[≡][☐] Cathrine Næsby

Tabergud

– om Guds svaghed og styrke

»Gott mit uns« (Gud er med os) stod der på de tyske soldaters bæltespænder både under Første og Anden Verdenskrig. DEUS VULT (Gud vil det) proklamerede de ophidsede korsfarere, da de blodtørstigt kastede sig over erobringen af Det hellige Land fra de vantro.

Der er næppe nogen, der er blevet misbrugt så meget og så mange gange som Gud. Fra Middelalderens kætterforfølgelser til nutidens børnemisbrug. Fra hjemlige heksebrændinger til overgreb på kulturer og mennesker på fjerne missionsmarker. Guds navn er blevet brugt til at forsvare slaveriet, undertrykke kvinder, forfølge minoriteter og franarre folk deres penge. Over hele Jorden og til alle tider er Guds navn blevet misbrugt og udnyttet til menneskers egoistiske formål. Lande er blevet lagt øde og befolkningsgrupper udsløttet i Guds navn.

Det er som om, Han finder sig i det

Gud kan umuligt være enig i alt det, der er blevet gjort i hans navn gennem tiderne, og alligevel er der – så vidt jeg ved – aldrig

nogen, der direkte er blevet ramt af en tordenkile eller opslugt af jorden, fordi de formastede sig til at misbruge Guds navn. (Der findes godt nok enkelte eksempler på den slags i Bibelen, men mon ikke de i højere grad afspejler, at det var det, forfatteren ville ønske, Gud havde gjort mod de skyldige?)

Meget kunne altså tyde på, at vi har at gøre med en svag Gud, en fiasko, der ikke formår at forsvare sit eget navn og sætte sin vilje igennem. En noksagt, der lader sig koste rundt med efter menneskers forgodtbefindende. Vi troede ellers Gud var almægtig, men en hurtig googlesøgning på verdens problemer viser os, at Gud enten er ligeglad, eller også magter Gud bare ikke at gøre noget ved det.

En svag Gud

Den tyske filosof Nietzsche havde blik for denne svaghed hos Gud. Hånende bemærkede han, at Gud var de svages Gud, opfundet for at undertrykke det stærke menneskes vilje til magt. Han så klart, at de forestillinger om Gud, som mennesker har travlt med at tilbede, ofte ikke er andet end netop det – forestillinger. Og det var de forestillinger, han erklærede for døde. Han kastede troen ud i et skarpt syrebad, der tvinger enhver troende til at stille sig selv spørgsmålet:

Er den Gud, jeg tror på, i virkeligheden bare mine egne forestillinger om, hvordan Gud burde være?

Dermed gjorde Nietzsche – på sin egen omvendte måde – troen en stor tjeneste. For det spørgsmål er vi stadig

» Meget kunne altså tyde på, at vi har at gøre med en svag Gud. «

nødt til at stille os selv og hinanden for at undgå, at vi tager magten fra Gud og lægger den i vore egne knyttede næver.

En tåbelig Gud

Det betyder, at vi hele tiden må være parat til at stille spørgsmålstegn ved vores egen forståelse af Gud. Parat til at lade os overraske og korrigere af en Gud, der altid er meget større og meget mere, end vi havde troet. Når det kommer til stykket, er det måske ikke så dårligt endda. I så fald er vi i selskab med vigtige bibelske personligheder som Jakob, Moses, Peter og Paulus. Faktisk synes det at være et af de gennemgående temaer i Bibelen, at menneskers forestillinger om Gud står for fald. Paulus arbejder med dette tema i begyndelsen af sit første brev til menig-

heden i Korinth. Han beskriver, hvordan korsfæstelsen synes at være en forargelse og en tåbelighed for både de græske og de jødiske religiøse tænkere. Korsfæstelsen udstiller en svag og tåbelig Gud, udnyttet og mishandlet af mennesker, og alligevel ender Paulus med at konkludere: »Når Gud er tåbelig, er han klogere end mennesker, og når han er svag, er han stærkere end mennesker« (1. Kor 1, 25)

» Menneskers forestillinger om Gud står for fald. «

Tabergud

– om Guds svaghed og styrke

En anden magt

For Paulus havde selv oplevet at få revet tæppet væk under sine egne religiøse forestillinger. Han havde selv prøvet at være fuldstændigt overbevist om, at han vidste, hvad Gud mente og ønskede – endda i en sådan grad at han var parat til at slå dem ihjel, der tillod sig at mene noget andet. Men midt i sin religiøse iver

»Men Gud valgte dem der ud fra en almindelig menneskelig betragtning ikke havde forstand på noget, for at gøre de kloge til grin, og han valgte de svage for at gøre de stærke til grin. Gud valgte de betydningsløse og de foragtede, han valgte det værdiløse for at tage glansen af det, der bliver set som værdifuldt.«

Paulus i 1. Korintherbrev kapitel 1, vers 27-28

blev han standset en dag på vej til Damaskus af fire enkle ord: »Hvorfor forfølger du mig?« Gud identificerede sig selv med Paulus' ofre, sådan som Gud altid identificerer sig med de svageste, de forfulgte, flygtningene og de fremmede. Og dermed indså Paulus, at hans egne snævre forestilling ikke slog til, men at han måtte give plads til en større forståelse (en af grundbetydningerne af ordet omvendelse). På den måde er Guds magt altid anderledes. Det er ikke en rå militærmagt, der bygger på dominans og tordenkiler. Men det er heller ikke bare en svag ligegyldighed, der fuldstændigt overgiver sig til menneskets luner. Den er en stædig insisteren på, at tingene kan være anderledes. Et kontinuerligt kald til at identificere sig

med de svageste, se tingene i et nyt og anderledes lys, til at vende om på vore egne værdisæt og være villige til at tage nederlaget på sig for at vende det til sejr. Det kan synes tåbeligt og svagt, men det har i tusinder af år inspireret Guds folk til at stille spørgsmålstejn ved deres egne faste forestillinger om Gud, til at sætte sig op imod udnyttelse og fornedrelse af mennesker, til at undergrave magter og myndigheder der mente at handle på Guds vegne, og til at insistere på at tro, håb og kærlighed aldrig er ligegyldige og aldrig er forgæves.

[☰] Lasse Åbom

[📷] Flickr

Hjertesprog

- enkle skridt i tro

Hjertesprog

– hvad vil det sige at tro?

29 menigheder deltager i årets faste-projekt i BaptistKirken. Projektet hedder *Hjertesprog* og er en opdagelsesrejse i troen forstået som en måde at leve på. Deltagerne inviteres til en daglig bibel-læsning, en kort refleksion og en praktisk handling, der er med til at konkretisere troen i hverdagen. Desuden er der oplæg til ugentlige gruppemøder og gudstje-nerester med udgangspunkt i ugens tema. Materialet til projektet er skrevet af Allan Ibsen, Ole Lundegaard og Lasse Åbom, præster ved baptistkirkerne i Tølløse og Herlev. De to menigheder gennemgik forløbet i fasten 2011 med meget positive resultater. I forbindelse med projektet får hver deltager bogen *Hjertesprog*, der udkommer i en ny og revideret udgave og allerede er forudbestilt i mere end 1000 eksemplarer. Du kan læse mere om pro-jektet på www.etskridt.nu

Døbte

Århus

20.11.2011: Ann Rosenberg Nielsen, f. 10.11.1982

Døde

Bethelkirken

Lilli Pedersen, født 30.11.1918, døbt 17.06.1934 i Ingstrup, døde 19.11.2011.

Bornholm

Else Christensen, født Jensen, født 10.09.1923, døbt i Rønne 03.09.1939, døde 06.11.2011.

Brønderslev

Ernst Olesen, født 10.03.1928, døbt 05.06.1953 i Missionsforbundet i Tylstrup, døde 12.11.2011.

Bitte Larsen, født 06.04.1930, optaget på bekendelse i 1998, døde 19.11.2011.

Lila Bach, født 31.12.1924, døbt 09.04.1939 i Odense, døde 23.11.2011.

Hjørring

Kjeld Vejby, født 08.11.1929, døbt i Jetsmark 10.10.1943, døde 08.11.2011.

Holbæk

Edel Lilly Petersen, født 09.01.1923, døbt i Sæby 26.03.1939, døde 14.11.2011.

Lolland

Else Petersen, født 02.11.1939, døbt i Roløkke 21.11.1954, døde 24.10.2011.

Odense

Niels Børge Jensen, født 24.06.1922, døbt i Pin-sekirken, Odense 17.05.1937, døde 18.11.2011.

Birgit Marcussen, født 14.02.1942, døbt i Oden-se 12.03.1961, døde 24.12.2011.

Pandrup-Birkelse

Kjeld Nielsen, født 16.04.1933, døbt i Ingstrup 06.04.1958, døde 07.07.2011.

Børge Johansson, født 26.11.1934, døbt 07.10.1973 i Pandrup, døde 27.11.2011.

Randers

Edith Dittmer, født 03.02.1939, døbt i Den Evangeliske Frikirke Randers 06.06.1981, døde 26.10.2011.

Sindal

Ester Jensen, født 25.04.1917, døbt i Frederiks-havn 06.09.1931, døde 23.11.2011.

Svendborg

Helge Bjørshol, født 29.07.1931, døbt i Odense 13.05.1973, døde 09.11.2011.

Sæby

Anna Grethe Kvist Jensen, født Nielsen, født 31.12.1934, døbt i Sæby 02.12.1951, døde 23.10.2011.

Vodskov

Anna Thomsen, født 23.09.1922, døbt i Kristent Fællesskab 17.05.1946, død 04.12.2011.

Østhimmerland

Knud Nielsen, født 05.05.1928, døbt i Tølløse 08.02.1948, døde 30.12.2011.

Århus

Gerda Langhoff, født 20.04.1925, døbt i Århus 15.12.1946, døde 05.12.2011.

Burundi har brug for os

Burundi har brug for flere børn og unge, der kan være med til at skabe en bedre fremtid og bryde voldens onde spiral – og som danske baptister kan vi glæde os over og være stolte af, at vi er med til at skabe håb om, at det kan lykkes.

Det var 17 år siden, jeg havde været i Burundi, og det var derfor med stor spænding og forventningsglæde, da flyet gled ind over Burundi og lagde an til landing i det lille, smukke land i Afrika, hvor Stanley udbrød sin berømte sætning i 1871: »Dr. Livingstone, I presume?«, og som har lidt så meget, siden landet blev selvstændigt i 1962.

Først 30 år med et undertrykkende regime, der gjorde Burundi kendt som landet med »sort apartheid«, blandt andet på grund af en systematisk udryddelseskampagne i 1972, hvor op til 200.000 hutuer blev dræbt. Kernen i konflikten har været, at en lille elite fra den ene etniske gruppe, tutsierne, brutalt undertrykte den anden etniske gruppe,

» Vi redder hinanden. «

hutuerne, der udgør et stort flertal af befolkningen på cirka 85 pct.

Med den kolde krigs afslutning kom freden og demokratiet også til Burundi – dog desværre kun ganske kortvarigt. Blot tre måneder efter et demokratisk valg i 1993 blev den nyvalgte præsident myrdet og Burundi kastet ud i en 14 år lang lavintensiv borgerkrig. Det har betydet, at Burundi har tabt en hel generation af børn og unge. Fra 2004 har Burundi været demokratisk, og den etniske konflikt fylder meget mindre. Men freden og det skrøbelige demokrati har langt fra løst alle problemer, selvom det er en nødvendig begyndelse. Korruptionen eskaleret på alle niveauer i samfundet, og det ser ud til, at eliten blandt både

hutuer og tutsier har lagt interne stridigheder til side for sammen at udbytte befolkningen. Det er uendeligt trist, at eliten ikke har større ambitioner, og de hårdtarbejdende burundi har fortjent meget bedre. Derfor har Burundis børn og unge og Burundis baptistsamfund brug for danske baptisters engagement, penge og forbøn.

Dutabarane – omsorg for de svageste

Formålet med vores tur – om bord på flyet var også Morten Kofoed, BaptistKirkens internationale sekretær – var at besøge vores burundiske søsterkirke, UEBB, og Dutabarane-projektet. Dutabarane er et tværkirkeligt hiv/aids projekt og betyder »Vi redder hinanden«. Kernen i projektet er gennem et bredt, lokalt kirkenetværk dels at støtte familier og børn, der er udsatte på grund af hiv/aids, dels at styrke forebyggelsesindsatsen blandt unge. Ligeledes sættes menighederne i stand til selv at lave projekter, der kan drage omsorg for udsatte børn, så de kan komme i skole og klare livets udfordringer.

BaptistKirken tog initiativ til Dutabarane-projektet i 2005, og det har skabt så gode resultater, at Danida har bevilget yderligere otte mio. kr., så indsatsen kan fortsætte i hvert fald 3-4 år endnu. Det var i øvrigt

en fornøjelse at møde Dutabaranes ledelse og medarbejdere. Dutabarane er en veldrevet organisation med engagerede og dedikerede medarbejdere.

Vi skal vandre med Burundis baptister

Det samme har vi desværre ikke kunnet fastslå med sikkerhed de senere år for så vidt angår UEBB. Vores søsterkirke har haft en alvorlig ledelseskriser og er også økonomisk kørt helt ned. I foråret blev der dog valgt en ny ledelse, som giver håb for UEBB. Ledelsen repræsenterer forskellige fløje og har arbejdet målrettet med at opbygge den gensidige tillid gennem en åben forsoningsproces og på at etablere en ny organisationsstruktur og -kultur. Vi havde en række gode samtaler med den ny ledelse og fik et indtryk af, at der er sket fremskridt, at den gode vilje er til stede, og at retningen er rigtig. Der skal tages mange flere skridt – og UEBB skal have en god ven, der vil vandre sammen med dem på den svære vej. Da flyet efter et alt for kort ophold lettede fra Burundi, var jeg overbevist om, at den ven skal være BiD, og at vi fortsat kan spille en vigtig rolle i UEBBs og Burundis fremtid.

[≡][□] Rasmus Hylleberg

Først Gud, så min familie og så mit arbejde...

Det er vanskeligt at tackle de krav om at lykkes og have succes, vi møder fra mange sider. *baptist.dk* har mødt Mogens Andersen, formand for Baptistkirken i Danmark, til en samtale om, hvad der egentlig er værd at stræbe efter.

»Min egen forståelse af succes har ændret sig meget gennem tiden«, fortæller Mogens. »Da jeg var i arbejdslivet, var det meget klart, hvad det ville sige at have succes. Vi havde succeskriterier, som vi blev bedømt på og fik løn efter. Men i dag vil jeg hellere sige, at succes er, i hvor høj grad det lykkes for mig at være noget positivt for andre.«

At forsømme det vigtige

Mogens nævner en sætning, som han ofte hørte fra Aage Wenzzel, der var en markant personlighed i Baptistkirken i Odense: »Først Gud, så min familie og så mit arbejde«. Jeg ville ønske, at jeg havde evnet at prioritere på den måde. Desværre har jeg tit fået byttet om på det, så mit arbejde har stået først. Og det er jo ikke en succes. Hvis man forsømmer noget, som er vigtigere, så har man ikke succes.

Der har helt sikkert været mange gange, hvor jeg skulle have prioriteret mine børn. Når man står i et hektisk arbejdsliv, er det nemt at blive opslugt af det, for kravene er så store. Men forudsætningen for at kunne lykkes på arbejdet er, at man har fred med Gud og sin familie«.

At være nærværende

»Det samme gælder for menigheder. Vi er på vildspor, hvis vi tror, at menighedens succes har noget at gøre med, hvor mange aktiviteter vi har kørende. En menigheds succes skal først og fremmest måles på, hvor nærværende menigheden er i forhold til de mennesker, vi møder og som møder menigheden. Det er afgørende for, hvor meningsfyldt og troværdigt et budskab vi magter at forkynde. Vi kan ikke få succes bare ved at sige det, som vi altid har sagt. Vi må forholde os ærligt og kritisk til det budskab, som vi er sat til at forkynde. Tør vi give afkald på det, som vi selv er trygge i, for at give plads til nye ting?«.

Bag overfladen

»For at være troværdige må vi være ærlige. Vi kan som menigheder og kristne blive så pæne og velfriserede, at vi holder nogen væk, fordi det billede, som vi frem-

stiller, ikke står mål med virkeligheden. Vi kan opsætte succeskrav om, hvordan vi skal lykkes med livet, komme til gudstjenesterne, at vores børn skal blive kristne og nogle gange magter vi ikke det hele. Vi skal agte på vores integritet som kirke og som kristne. Vi har snublende let ved at sige de rigtige ting og fortælle andre, hvordan de skal være og gøre. Fordømmelse er en stor risiko for os, og så har vi sat det allervigtigste bud over styr«.

At give slip

»Som forælder har jeg haft det svært med, at min egen søn ikke er blevet døbt og en del af menigheden. Men på den anden side er jeg glad for at se, hvordan han forholder sig til livet, at han har kerne-sunde holdninger og ikke bare løber med strømmen. Jeg bliver stolt over at se den integritet, som han har i sine relationer til andre, og hvordan han forvalter livet. Han har haft nogle oplevelser med kirken, som gør, at han ikke har haft lyst til at tilslutte sig, og det respekterer jeg. Så må jeg give slip på mine egne forestillinger om, hvad det vil sige at have succes som forælder. Det nytter ikke noget at blive ved at slå os selv og hinanden i hovedet med det«.

[☰] Lasse Åbom

[☒] Per Bækgaard

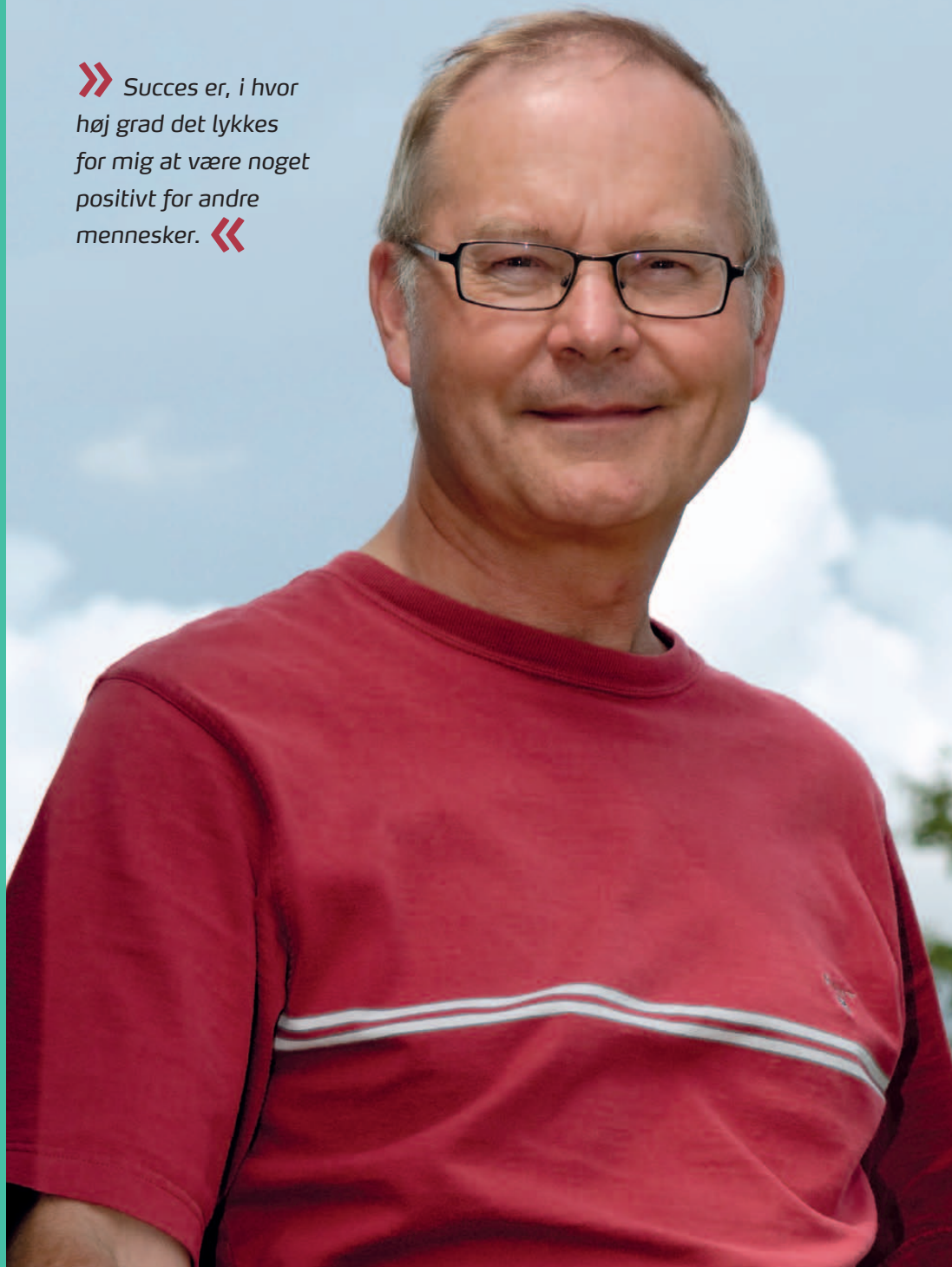

Fakta | Mogens Andersen

65 år, gift med Anna Lise og far til Annette og Martin. Siden sommeren 2009 har han været formand for Baptistkirken i Danmark. Tidligere har han siddet i Fremtidsudvalget, Personaleudvalget og Missionskomitéen, og han har været formand for menighedsrådet i Odense. I sit arbejdsliv har han haft forskellige lederstillinger blandt andet som afdelingschef i Kristelig Fagbevægelse.

» Vi skal agte på vores integritet. «

» Succes er, i hvor høj grad det lykkes for mig at være noget positivt for andre mennesker. «

Kl. 12-13: Frokost tilberedes og spises. Børnene lægges til hvile.
 Kl. 13-14: Forberedelse af Middagsmad. Opvask. Dagligrengøring af Køkken. Eftermiddagsmaaltid stilles parat.
 Kl. 14-16,30: Beskæftigelse af Børnene (naar Vejret tillader det, en Tur i Parken). Vedligeholdelse af Tøj.
 Kl. 16,30-17,30: Middag tilberedes.
 Kl. 17,30-18,30: Middag. Opvask.
 Kl. 18,30: Børnene vaskes (bades) og lægges til Ro.

K.H.P.

Succes som mor – det (u)muliges kunst?!

Jeg har et husmoderleksikon fra 1951, som jeg har fundet i en genbrugsbutik og moret mig over at læse højt for venner og bekendte. Især de ugentlige arbejdsplaner for henholdsvis by- og landhjem med og uden hushjælp. Her er trykte ugeplaner over husmoderens forskellige arbejdsopgaver, hvor samværet med børnene også er skemalagt. Det fylder meget begrænset i forhold til de øvrige opgaver i hjemmet. Siden da har meget ændret sig og måske i en grad, så det ind imellem kunne være rart med et skema, der afgjorde, om man kunne gå i seng med følelsen af at have slået til som mor?

I dag er det en mors opgave at udnytte sit eget potentiale fuldt ud karrieremæssigt og samtidig have fokus på at hjælpe sine børn med at gøre det samme. For intet område i børnenes liv må gå upåagtet hen. Deres mad skal altid være sund, deres skole den bedste, fritidsinteresserne nøje udvalgt, og tøjet både smart og lige så økologisk som maden – ene gode ting, som alle kræver masser af overskud. Og hertil kommer, at man naturligvis også formår at holde sig selv spændstig og smart.

Jeg har læst i avisen, at sociologer taler om, at det for tiden er et udtryk for social succes, hvis man kan få familieliv

og karriere til at gå op i en højere enhed. Børnene er blevet symboler på, at man har styr på sit liv, og det er i den forbindelse igen blevet moderne at have mange børn. Så mange arbejdsplaner skal følges samtidigt, før man kan være sikker på sin succes som mor. Ikke mindst, fordi presset kommer fra både indre og ydre krav til os som mødre. Det er måske ikke så sært, at stadig flere unge kvinder går ned med varigt stress i en grad, så nogle af dem bliver førtidspensionister.

Noget tyder på, at det er på tide at se det at være mor som en gudgiven kunst-
art, der ikke skal udsættes for samme præstationsforventninger og konstante selvevalueringer, som vi praktiserer i arbejdsmæssig sammenhæng. Er det ikke bedre, at jeg viser mine børn, at jeg tør favne det uperfekte og kan hvile i min afhængighed af Gud og andre menneskers hjælp? Og at det er centralt i relationen til Gud at kunne være sammen uden at præstere? Måske er det præcis, hvad familien er til for. Så fat mod – og hvil i, at din succes som mor ligger i, at du *er* dit barns mor mere end noget andet.

[≡] Hanne Munch

[📷] Gitte Elleby Jørgensen
og Flickr

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

PP

DANMARK

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476